

taller de creació

MISTICISMES CONTEMPORANIS

Anna Carreras Aubets (Barcelona, 1977) és escriptora i llicenciada en filologia catalana. Traductora d'Anais Nin i investigadora de l'escriptura i l'art postmoderns, ha publicat tres novel·les: *Camisa de foc* (2005), *Tot serà blanc* (2005) i *Unes ales cap a on* (2011). Actualment fa crítica literària i artística a la premsa i escriu la seva primera novel·la eròtica.

Misti què?

Després de reflexionar llargament sobre l'expressió «místiques contemporànies» arribo, per la via de la paradoxa, a un atzucac conegut com a oxímoron. Mística i contemporània són dos conceptes que no em quadren en una sola expressió, de la qual se suposa que he d'esclarir un significat únic. La vora, per més que m'hi esmerço, sempre fa bosses. L'estructura semàntica, en conseqüència, trontolla, i el meu ego s'hi acara amb obstinació. Resolc, finalment, que a dia d'avui no existeix la mística en la vida quotidiana (o, si més no, ambdós significants han signat una separació gens amistosa i cadascú fa via en sentit contrari). La humanitat desmitifica, per habitud, tot el que toca, tot el que pensa i, malauradament, tot el que podria sentir des de la veracitat del concepte «persona» (que, rebllant el clau, també ha estat víctima de l'alteració mística). En l'era contemporània, els grans conceptes com l'amor, el dolor, la mort, etc., han patit una mena de «bah» col·lectiu basat en la indiferència i el valor zero. I estic convençuda que el canvi es va produir amb la publicació de la novel·la *The Dharma Bums* (1950), de Jacques Kerouac (pare de la generació *beat*). A casa nostra, la va traduir el gran Manuel de Pedrolo i es va publicar disset anys després amb un títol més propi de la història de l'esbart dansaire d'Avinyonet de Puigventós que

d'una novel·la sobre la nova sensibilitat i la nova manera de mirar el món: *Els pòtols místics*. L'obra dibuixa el misticisme hippy a través d'un artista errant que cerca el Nirvana. La filosofia oriental i el budisme zen són els trampolins dels diàlegs, les situacions i els pensaments del llibre; la ruptura amb el sistema establert i les noves vies (al·lucinades i al·lucinògenes) d'accés a la creació en són els objectius més destacables. La rebel·lia es tradueix, per escrit, en un discurs entretallat i un ús excel·lent de la llibertat nascuda de l'espontaneïtat (a imitació del jazz). Ara, tanmateix, sembla que el pes del realisme hagi esclafat la realitat sense miraments. La gràcia era transcendir la realitat, i no pas retallar allò de màgic que tenia. El món dels al·lucinògens, això sí, encara es manté vigent, però amb uns destins més propers a la disbauxa i a l'assassinat neuronal que no pas a la recerca d'un més enllà essencial. Quina experiència mística d'assossec i benaurança volem obtenir amb la pressa, el lucre, el consum, el fum i la violència cultural que mou el ciutadà d'avui? Pretenem viure «experiències religioses» a base de discussions, guerres obertes i una terrible metastasi de la malícia? L'ésser humà contemporani s'ha mirat al mirall i no s'ha reconegut: de superhome ha passat a supersolitari instal·lat en una o altra forma de neurosi. En l'era contemporània, la

> **Il·lustracions: Clara Gassiot** (Olot, 1973). Titulada en arts aplicades i oficis artístics (1996) i llicenciada en belles arts (2003). La meua obra es caracteritza pel seu eclecticisme i caràcter multidisciplinari, i toca tècniques que van des de la pintura, la fotografia, el gravat, l'escultura i les instal·lacions fins a les arts digitals. Vaig començar a mostrar la meua obra el 1992 fins al dia d'avui. Em dedico paral·lelament a la docència des del 1998. Actualment sóc professora de l'Escola Municipal d'Art de Girona al Centre Cultural la Mercè. Mes informació a www.claragassiot.com

mística ha transcendit la química i el llenguatge i ha estat substituïda per la física menys quàntica i més matèrica: el blat al sac i ben lligat, i res de recerques vàcues capitals de coneixement propi i del món. És, nogensmenys, una autèntica llàstima.

Anna Carreras

Assum Guardiola i Pujol Nascuda el 1973 a Mata, al Pla de l'Estany, actualment viu a Salt. És llicenciada en filologia catalana per la Universitat de Girona i formada, en el camp de la literatura, a la Mercè de Girona i a l'Escola d'Espectura de l'Ateneu Barcelonès. Ha estat llibretera molts anys, i actualment vol obrir-se camí en l'ensenyament de l'espectura creativa.

L'art d'amargar-se la vida

Dues nenes seuen a la sorra davant del mar. La mateixa alçada i el mateix vestit blau, curt sobre genoll, de tires. Els cabells bruns i pigallades. De tant en tant es miren i riuen. Una s'aixeca i llança una pedra al mar. L'altra la imita. Es descalcen, corren i s'esquitxen. Tornen a seure. La mateixa que ha tirat la primera pedra treu un llibre de dins una motxilla.

—Mira, l'acabo de llegir.

—Ah sí? A veure? Com es diu?

—*Dos anys de vacances*

—Ah! Jules Verne. T'ha agradat?

—Molt i molt! Són uns nens que viuen dos anys en una illa deserta. El vols? Vull que te'l llegeixis!

—És clar. Ja m'agradaria a mi estar-me a una illa deserta. Has vist, Patri? Es fa fosc.

—Sí, anem.

La tarda cau i el mar agafa tonalitats d'aram.

Absorta en el paleta que empastifava amb ciment les vores del nínxol, el seu pensament reculava. El casament amb en Cinto, després d'una adolescència endreçada i discreta, i aprendre que la il·lusió aguanta el temps d'apagar-se una espelma. La fugida de la Patrícia, a l'estranger, a estudiar anglès, deia, amb una motxilla carregada de llibres. Quan